

עשירה' אך אפשר שממהרת להחמיץ. ומחלות תודה אין הוכחה להתיר שהרי כך היא צורת עשיית שאמרה תורה, ומזדוים בדבר שלא תחמיץ. אפשר שבנידון שהורה הנצי"ב שם, בתערוכת משהו, הכל מודים שמוטר.

'אמר ר' אילעאי: שאלתי את ר' אליעזר... אמר לי: לא שמעתי. באתי ושאלתי לפני ר' יהושע... כשבאתי והרציתי דברים לפני ר' אליעזר אמר לי: ברית, הן הן הדברים שנאמרו לו למשה בסיני.'
 'שמע מינה שכל הדברים המפורשים במשנה הלכה למשה מסיני הן ואע"פ שהן שנויין סתמא' (רבנו חננאל. וע' ירושלמי פאה ב,ד: 'אם באת הלכה תחת ירך ואין אתה יודע מה טיבה אל תפליגנה לדבר אחר, שהרי כמה הלכות נאמרו למשה בסיני וכולן משוקעות במשנה).
 וצריך לפרש שמתחילה לא ידע רבי אליעזר, אך כשאמר לו בשם רבי יהושע, א"ל אם משנה היא, שבועה שהדברים נאמרו למשה מסיני (עפ"י שיעורי הגרשז"א).
'איכא דאמרי ברית הן הן הדברים שנאמרו לו למשה בסיני.' רבנו חננאל מפרש שלפי הלשון הו, רבי יהושע הוא שאמר בעצמו 'ברית הן הן הדברים...'
 'ולא טעמא בעיא...'. הגם שהלכה למשה מסיני אינה צריכה טעם (ע' מנחות כט: וירושלמי מגילה א,ט) – במקום שנוכל ליתן בה טעם וסברא נותנים (ע' שדי חמד כללים ה,לד). גם יש לומר על פי מה שכתבו ראשונים שלפעמים השתמשו בביטוי 'הלכה למשה מסיני' אף בדינים דרבנן שאינם הלכה ממש אלא כלומר הלכה קבועה וברורה היא שאין להרהר אחריה (ערא"ש מקואות א; קרית ספר מתנות עניים ו; הגהות מהר"צ חיות חגיגה ג: ועוד).

'כל לשוק אימלוכי מימלך; אמר, אי מזדבן מזדבן, אי לא מזדבן איפוק בהו אנא.' המפורשים נשאו ונתנו בשאלת 'אין ברירה' [ובפרי חדש רצה לחדש מכת שאלה זו, שדין שימור במצה אינו אלא מדרבנן. אך כבר תמחו על כך ממקומות רבים]. ושמא יש לחלק בין מקומות שצריך עשיה לשם הדבר באופן חיובי, כגון להחל קדושה על הקלף או ב'לשמה' שבגט, לשימור המצה שעיקרו שימור מחמץ ויציאה ידי חובה (משיעורי הגרשז"א). וע"ע בקובץ שעורים כאן (ומצות ראה יו"ד קיב,ג).
 [בקובץ שעורים הקשה מדין 'לשמה' בגט, שמצינו שאם בשעת המעשה אינו יודע בבירור את חלות המעשה, אין זה 'לשמה' [אעפ"י שבקנינים וחלויות אחרות אין חסרון משום 'ברירה' באי-ידיעת המצב הקיים אלא אם העתיד אינו ידוע], ומדוע כאן מועילה מחשבתו הרי גם אם נניח שבדעתו שיחול דין 'לשמה' רק לאחר שיתברר רצונו ואז הלא יהא מבורר לו הדבר, אף על פי כן עתה בשעת מעשה אינו יודע בבירור, וחסר ב'לשמה'.
 ושמא יש לומר שרק בגט צריך יחוד הגט לאשה המסוימת בבירור, משום שדרשו 'לה – ולא לה ולחברתה', משא"כ בשאר דיני 'לשמה'].

דף לט

'בחזרת ובתמכא... מצוה בחזרת. מאי חזרת – חסא...' החזרת היא זו הקרויה [גם כיום] 'חסא' כמבואר בגמרא ובפוסקים [ובלשון אשכנז: 'סאלאט']. התמכא – כתבו אחרונים שהוא ה'חריין', המכונה כיום 'חזרת' (כן נקט האגודה (פסחים לה) שהוא 'מירעטך' – 'חריין' בגרמנית]. וכן מצדד בתוס' יום טוב במשנה, וכ"ה במגן אברהם ועוד פוסקים. ואולם רבים מפרשים 'תמכא' אחרת – ע' רמב"ם; הערוך).
 במדינות אשכנז לא היו שאר מיני המרור מצויים, ולכן המנהג הרווח היה באכילת ה'חריין'. ואף על פי

שרבנו תם דקדק שאין יוצאים אלא בעלים ובקלח ולא בשורשים – הכוונה היא לשורשים הקטנים המסתעפים, בהם אין יוצאים, אבל השורש הגדול שעליו עומד הצמת, הרי הוא בכלל 'הקלח' ויוצאים בו (עפ"י מגן אברהם וט"ו). יש להעיר שמפשטות לשונות כמה מהראשונים נראה לכאורה שהחשיבו 'שורש' לכל מה שמתחת לאדמה – ע' הגהות מיימוני חמץ ז אות ל; שו"ת מהרי"ל נח, ב; תוס' רבנו פרץ כאן).

ויש להזהר שלא לאכלו כשהוא שלם, שכמעט הוא סכנה ואין בו מצוה, אלא צריך לפררו ולהעמידו כך מגולה להפיג חריפותו. והגר"א הנהיג שלא לפררו קודם ביאתו מבית הכנסת כדי שלא יפוג הטעם, שאז אינו יוצא בו, אלא יפרר אותו אחר בואו ויכסנו עד התחלת הסדר [וכשחל פסח בשבת, יפרר אותו מבעוד יום ויניחנו בכלי מכוסה עד התחלת הסדר], ואז יפור אותו על קערה ובכך יפיג חריפותו. וכשבא לאוכלו ימעכנו וישער שיהא כזית (עפ"י משנה ברורה תעג ס"ק לו).

וע' בתשובות והנהגות (ח"ב רלח) שאין לאכלו כשהוא חריף מאד [ויש מפקקים אם יוצאים ידי חובה כשהוא מר מאד ואינו ראוי לסתם אדם]. ולכן יש להשאירו גלוי כמה שעות, כדי שעיקר חריפותו יצא ממנו. וכן נהג הגרי"ו מבריסק. וע' גם אורח משפט קכד.

ומכל מקום כתבו הפוסקים שלכתחילה מצוה בחזרת דהיינו החסא, כמבואר בגמרא. וכמו שכתב בשו"ת חכם צבי (ק"ט): 'החזרת השנויה במשנתנו הוא הירק הנקרא בלשון אשכנז 'של'אט' ובלשון ספרד 'סלאטא'. ויש בו הסימנים האמורים בגמרא. ומפני שבארצות אשכנז אין מצוי בזמן הפסח, לא הורגלו לקחתו למרור ולוקחין הקרי"ן שהוא תמכא – ונפיק מיניה חורבא, שאינם יכולים לאכול אפילו חצי זית מחמת חורפיה ומבטלין מצוות מרור'.

וזה לשון בנו, רבי יעקב עמדין (בסידורו בית יעקב): 'ומצוה בחסא (בינה) שדיניה מתוקים. לפיכך חזרת מצוה מן המובחר, אף על פי שאינו מר'. וכן כתב בקיצור שלחן ערוך (ק"ה, ג), ועוד פוסקים [ויש להסתפק אם נחשב הדבר 'הידור מצוה' ממש, ויש לו להוסיף עד שליש במצוה לצורך ההידור (כבב"ק ט), או מעלה והנהגה טובה היא בלבד. וכן הדעת נוטה. עפ"י ברכת אברהם. ויש להעיר מדברי הח"י (תעג סק"א) שחולה או איסטניס מותר לו ליקח מרור מהמין שערב עליו – מזה משמע שנקט שמצוה לכתחילה היא ממש ולא הנהגה טובה בעלמא].

וזה לשון הגאון הנצי"ב במכתב [מיום ח' ניסן תרמ"ב] אל בנו בכורו הגר"ח ברלין (מובא במרומי שדה' כאן): 'הקשבתו ואשמע מבנינו שליט"א, כמה מעכ"ה נ"י מחמיר בכזית מרור, והוא חריין, ונפלאתי על זה מה ראה מעכ"ה בני נ"י לזה... וזה ברור דשיעור כזית המבואר בשו"ע הוא שיעור קטן מאד, ולמה לנו להחמיר'.

וגם מה שמדקדק מע"כ בני נ"י לאכול חריין, אינו מבין מדוע לא ינהיג עצמו בסאלאטא כדעת רוב אחרונים זצ"ל שהוא חזרת. והכי נראה ממסכת עוקצין (ז, ב). ולמאי נחמיר לאכול דבר שהוא כחרבות לגוף, והלא דרכיה דרכי נעם כתיב. ומכל שכן בליל פסח אחרי תענית ושתית יין. לפי דעתי הדלה על בני נ"י לשנות מנהגו בזה'.

לעומת זאת מובא (דינים והנהגות חזו"א) שהחזון-איש היה נוהג באכילת חריין מפורר. [ואנו רגילין על פי מרן זללה"ה (- החזו"א) לשער הכזית תמכא לאחר ריסוקו כמות שהוא מבלי למעכו'. 'חדושים ובאורים' מנחות ו]. ואפשר שטעמו היה משום חשש חרקים בחסא. ועוד, לפי מה שכתב בספרו (קכד, לדף לט) להוכיח שאין יוצאים בחסא אלא אם נפלה בה מרירות [ובסופה היא מרה כלענה, וצריך ליקח קודם שתתמרר כל כך], אבל כל עוד היא 'מתוקה' אין יוצאים בה ידי חובת מרור – אולי משום כך החמיר לאכול החריין, על אף שמצוה בחזרת. (וכ"כ הרידב"ז ירושלמי ברכות ו, א ועוד, שאין יוצאים בחסא כל עוד היא 'מתוקה'. ואולם מסתימת שאר אחרונים משמע שיצאים בה בזמן שהיא רכה ואינה מרה כלל. ע' לבוש ושו"ע הגר"ו תעג, ה. וע"ע בלשון ספר החיניך שפא).

ז'מצטרפין לכזית'. הוא הדין לענין מצה, חמשת מיני דגן מצטרפים זה עם זה, אלא ששם פשוט הדבר ולא הוצרך התנא לומר אבל במרור היה עולה על הדעת שהואיל וצריך להרגיש טעם מרור, כל אחד מבטל טעם חברו, קמ"ל כיון שיש לכולם טעם מרירות – מצטרפים (ר"ן). וכדומה כתב מהר"ם חלאוה, שבמצה פשוט שמצטרפים כי כולם מין דגן הם, משא"כ בירקות שהם מינים שונים. והרע"ב פירש שהלכה זו שבמשנה מתייחסת הן למצה הן למרור (וע"ע בהגהות הרש"ש). וכן נקטו כמה ראשונים (לעיל לה) שחמשת מיני דגן מצטרפים לכזית מצה. והמנחת-חינוך (י"ד, חכך בדבר, כמובא לעיל).

ז'אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: למה נמשלו מצריים כמרור' – כלומר כחזרת, חסא. ואינו ה'מרור' ששנינו במשנה שהוא מין אחר. ומשום שרגילים אנשים בחזרת קרא לה רבי יונתן 'מרור' סתם (ר"ן).

יש סוברים שה'מרור' ששנינו במשנתנו הוא הלענה (כן פרשו אחרונים בכוונת האגור). אך יש חולקים וסוברים שאין יוצאים בלענה, אם משום שאינו ראוי לאכילה או משום שהוא מין אילן (ע' באור הלכה תעג,ה). והריטב"א באר שה'מרור' ששנינו במשנה הוא מין נוסף של חזרת, [וכנראה נקרא כן משום שהוא מר מה'חזרת' הרגילה. ע"ש בריטב"א שנשמטו כמה מלים]. ועוד כתבו ראשונים ש'מרור' דמתניתין היינו שם כללי על מיני ירקות המרים.

נראה שיש מקום לפרש שפשוט 'מרור' שבתורה היינו חזרת, אלא שנתרבה מ'מרורים' שגם שאר מינים כשרים למצוה. ובוה מובן מה שאמרו שלכך נקטה תורה לשון 'זימרור' – שהתנהגו המצרים כתכונת המרור-החזרת. ומובן שנקט רבי יונתן בסתם את ה'מרור' המקורי שבתורה [ולדברי הריטב"א הנ"ל, גם תנא דמתניתין קרא לחזרת 'מרור' – כי זהו ה'מרור' שבתורה. וע' גם רש"י סוכה יג. שפירש 'מריראת דאגמא' – חזרת של אגם. וע"ש בתוס']. שו"ר מובא כן בלבוש.

ולפי סברה זו י"ל שמצוה בחזרת היינו משום שכן מפורש בתורה. [ואולי הוא הידור מצוה מדאורייתא. ומצינו גדר כזה – ע' כמובא במנחות ה]. וכדוגמת 'ערבי נחל' – מצוה בגדילות על הנחל. ע' סוכה לג סע"ב וברש"י ורא"ש. וכן ע' סוטה טז. אין שם עפר מהו שיתן אפר' – משמע שלכתחילה אם יש עפר יש להביא עפר ולא אפר מאחר וכך כתוב בפירוש בתורה. ונראה שדבר זה מבואר בתוס' ביומא (לד: ד"ה רבי) שציבור שיש להם נסכים לקרבן אחד, לתמיד של שחר או של בין הערבים – יעדיפו את המפורש בפרשה שהוא העיקר, יותר מן הנלמד מדרשה (וע' גם אבנ"ז או"ח תקיד, ב). וכענין שאמרו (להלן קיד:): רבא הוא מיהדר אסילקא וארוזא הואיל ונפיק מפומיה דרב הונא, וכיוצא בזה בסוכה לב:

ז'ואימא הירדוף? – דומיא דמצה, מה מצה מין זרעים אף מרור מין זרעים'. 'השערת' היא שהצבר נקרא בשם 'הירדוף' בלשון התלמוד... וכשאנו מקבצים כל התוארים האמורים במאמרי התלמוד המפורשים הללו, עולה לנו צורת המין הנקרא הירדוף בציור זה: מין אילן שעליו עוטרם אותו כשלשלת וסובבים את עצו וחופים אותו כעין הדס, ויש בו קוצים דוקרים, והוא רך בתחילתו ונהפך בסופו לעץ. והתמונה הזאת היא המסורה לנו בשם 'הירדוף', שמעצמה היא אומרת שהוא מין הצבר שלפנינו, בתור סייג לכרמים... (מתוך אגרות הראי"ה ח"ב עמ' קב).

ז'ע"ב) 'מהו דתימא הני מרור מין זרעים נינהו, קמ"ל...'. ולעיל שאמרו 'מה מצה מין זרעים אף מרור מין זרעים' – 'זרעים' לאו דוקא שהרי ירקות שנינו, אלא לומר שאינו צומח באילן [וכן במשנת כלאים שנינו 'חמשה זרעונין' הגם שמדובר רק על ירקות ולא על מיני זרעים] (מהרש"א).

ז'אלו דברים שאין באין לידי חימוץ... האפוי שבישלו' – ומותר אף לכתחילה לבשל את האפוי (רמב"ם);

טור ושאר פוסקים). ואין חוששים שמא נשאר בצק שלא נאפה יפה [ואם באנו לחוש לכך אזי היה אסור לאכול את המצות]. ובסתם אין לחוש שמא נשאר במצה קמח שלא נילוש, ולכן מותר לבשלו. אכן אם ידענו שנתערב במצה מעט קמח שלא נילוש, הדין נותן שדינו כקמח שנקלה באש שחוששים שמא לא נקלה יפה ואסור לבשלו במים לדעת כמה פוסקים [כמו שאמרו בסמוך 'לא לימחי איניש קדרא בקמחא דאבישנא דילמא לא בשיל שפיר'. ואולם הרמב"ם כתב שאין אסור אלא בחטים קלויות, אבל בקמח קלוי אין חוששים שמא לא נקלה יפה ומותר לבשלו. אלא שהביית-יוסף (תסא) הביא מרבנו ירוחם ועוד פוסקים שמחמירים אף בקמח. והמגן-אברהם כתב שקמח שלא נילוש במצה, דינו כדין חטה קלויה, שהואיל והוא בתוך המצה חוששים שמא לא נקלה יפה. ואילו ב'מעשה רב' מובא שהגר"א נקט שדינו כקמח קלוי. וגם נקט לעיקר כהרמב"ם שאין אסור לבשל או לשרות קמח קלוי אלא חטה קלויה]. אך כאמור כל זה בידוע, אבל בסתם אין חוששים לקמח שלא נילוש, שהרי אמרו 'אפוי שבישלו אינו בא לידי חימוץ' ואם באת לחוש שמא לא נילוש יפה יפה, נפל דין זה בבור (עפ"י פוסקים; חזון איש קכא, יט). כידוע, מנהג חסידים להחמיר במצה שרויה בפסח. וכך באר הגרש"ז מלאדי (תשובה ו, בסוף השלחן-ערוך שלו) טעמו של מנהג זה:

'באמת כי גם שאינו אסור גמור וברור מדינא, מכל מקום המחמיר תבוא עליו ברכה ואינו מן המתמיהין לאמר כי היא חומרא בלא טעם, אלא טעמא רבא איכא במילתא, ליוהר מחשש אסור דאורייתא, לפי דעת סמ"ק ורבנו ירוחם הובאו ב"י סי' תסא, וכן פסק הפרי-חדש (ס"ב) בקמח שנקלה דחיישינן שמא לא בשיל שפיר...'

... מכל מקום כיון שענינו רואות מצות שמצוי בהם קמח מעט נראה לעין אחר האפייה, אי אפשר להכחיש החוש, ומה שלא הזכירו זה הפוסקים – היינו משום שזה אינו מצוי כלל אלא בעיסה קשה שלא נילושה יפה, ובדורות הראשונים היו שוהין הרבה בלישה וגלגול עד שהיה נילוש יפה, עד שמקרוב זה עשרים שנה או יותר נתפשטה זהירות זו בישראל קדושים למהר מאד מאד בלישה ואין לשיין יפה יפה. ולכן נמצא קמח מעט במצות של עיסה קשה כנראה בחוש למדקדקים באמת. והנה משהו קמח בעין שעל פני המצה למעלה שמתחמץ במרק כשמפררים את המצה לתוך המרק כנהוג בשבת, יש בזה חשש אסור דאורייתא, כי אין כאן תערובת כלל... ומכל מקום אין למחות בהמון עם המקילים כיון שיש להם על מה שיסמוכו, והעיקר ע"ד רש"י והרמב"ם. אבל לפי מה שכתב האריז"ל להחמיר כל החומרות בפסח, פשוט שיש להחמיר... ומכל מקום ביום טוב האחרון המיקל משום שמחת יום טוב לא הפסיד. ובמי פירות פשיטא דאין להחמיר כלל כל הפסח...!'

והרבה מגדולי הפוסקים האריכו להתיר הדבר, וגם נהגו כן למעשה – ע' באריכות בשערי תשובה (לגרה"מ מרגליות. תס סק"ט). וכן נהג החתם סופר להקל בדבר (כן העיד תלמידו בשו"ת מהרש"ג ח"א נו). וכן נהג הגר"א, ועוד.

[ומובא בשם הר"ק מקוצק שאמר לתלמידו הרי"מ מגור: צא וחפש בכל חדרי תורה שמא תמצא מקור כל שהוא למנהג זה. הלך ומצא ולא מצא. אמר לו רבו: ראה כמה נכבד הוא המנהג הזה שאינו צריך מקור שיחזק אותו (מובא בספר התודעה ח"ב כ). וכנראה הטעם המובא לעיל אינו שייך אם אוכל את המצה מיד כשנשרתה ללא שהייה, שגם אם היה שם קמח, הרי לא הספיק להחמיץ. וע' בלשון הריטב"א כאן סד"ה לא ילעוס].

יש לציין שהראב"ן (כאן) מזכיר מנהג שלא לאכול מצה שרויה בלילה הראשון, ולא משום חשש חימוץ אלא משום חביבות מצוה שיהא טעם מצה בפיו כל לילה הראשון, שאכילת מצה בו היא מצות עשה והאוכלה כשהיא שרויה אינו טועם בה טעם מצה גרידא אלא טעם של תערובת.

א. ע"ע: משנ"ב תנח סק"ד; גליוני הש"ס להלן מ; אגרות משה או"ח ח"ג סד; חזון עובדיה ח"ב הלכות מצה שמורה; יהוה דעת ח"א כא; מנהגי ישראל ח"ב קמה-קמו.

ב. ב'מנהגי ישראל' שם מובא שהחזו"א הקפיד שלא לשרות את המצה אלא במי פירות או בתוך מים רותחים, כיון שאלו אינם מחמיצים.

הגרי"י קניבסקי זצ"ל בעל הקה"י, נזוהר מלאכול מצה שרויה בפסח אבל בני ביתו אכלו. ובישלו עבורו בכלים נפרדים. ובשנים האחרונות כשקשתה עליו אכילת מצה בלתי שרויה, עשה התרת נדרים למנהגו (תולדות יעקב עמ' שז).

ג. לפי מה שכתב המשנ"ב (תסג סק"ח. וע' גם חזו"א קכא, יט), שקמח שנקלה בדיעבד אין לאסרו אלא באכילה ולא בהנאה או בהשהייה, אפשר שגם לפי מנהג המחמירים בשרויה, אין לאסור בהנאה ובשהייה, ואין צריך לומר לאחר הפסח.

'לא ילעוס אדם חיטין ויניח על מכתו מפני שהן מחמיצות'. אף על פי שהנאה שלא כדרך מותרת לחולה, אך הואיל ויכול לעשות כן בהתר, לרכך החטים במי פירות וכיוצא – לא התירו לחולה אעפ"י שצריך לשהות על ידי כך שאינו לועס (עפ"י בהגר"א יו"ד סוס"י קנה).

ויש שכתבו שלכך אסור אף לחולה – משום איסור 'בל יראה'. ולפי זה אם היה החמץ שייך לנכרי – מותר, כיון שהנאה שלא כדרך מותרת לחולה (עפ"י מגן אברהם ר"ס תסו. ולכאורה משמע בפר"ח ובגר"ו שם שאפילו כשיש אפשרות במי פירות, לא גזרו חכמים בחולה ומותר ללעוס ולהניח. ואולם הרמ"א ביו"ד שם כתב שכל שאפשר לעשות בהתר כמו באיסור, אעפ"י שצריך לשהות מעט אסור – וצ"ל שע"י לעיסה מועיל יותר לחולה מאשר ריכוך במי פירות).

'הא דעבדיה במישחא ומילחא הא דעבדיה במיא ומילחא'. משמע בגמרא שמוותר ליתן מלח בשעת עשיית המצה, כי רק ותיקא (= קמח מבושל במים ובמלח) אסור משום שמחמיץ עד שמתבשל, אבל בפת אפויה מותר (עפ"י ר"ן; מהר"ם חלאוה; העיטור קכה: המנהגי הל' פסח לד; שו"ת הרשב"א ח"א קכד תנה; אורחות חיים קט בשם הראב"ד).

ובאשכנז נהגו שלא ליתן מלח בעיסת מצה כי 'מליח' – הרי הוא כרותח' (חולין קיא:). ודוקא בשמן התירו כאן ליתן מלח אך לא במים (מובא ברא"ש. והביאו השלחן-ערוך תנה, ה. ומשמע שלא החמיר אלא לכתחילה. וכן פסק הפרי-חדש). ויש שחילקו בין מליחה מרובה, שעליה אמרו שהיא כרותח ועלולה להחמיץ, ובין מליחה מועטת (עפ"י שו"ת הראב"ד נא; מהר"ם חלאוה כאן; ריטב"א).

בדיעבד, כתבו הפוסקים שאף לפי מנהג בני אשכנז, אם נתן בה מעט מלח ואפאה מיד – אין נאסר. ואפשר שבמלח שלנו המופק מן המים, אין לאסור בדיעבד אפילו לא אפה מיד (עפ"י משנ"ב ובאר הלכה תנה, ה).

רמזים וטעמים

'מאי חסא – דחס רחמנא עילוין' –

מרור בגימטריא מות. חס בגימטריא חיים. חס רחמנא עילוין והפך את המות לחיים, את המרור לחסא. ואף על פי שכבר נגזרה גזרה, על ידי המשכת ה-א הוא אלופו של עולם, המרומז באל"ף של 'חסא', מהפכים את הדינים לרחמים (עפ"י ישמח ישראל להגש"פ אות לד).

תכלית הגאולה ממצרים היא קבלת עול השעבוד לתורה ולמצוות, ולכן היה הכרח שיתרגלו בקושי השעבוד, כי מי שאין עליו עול, יתקשה לקבל עול תורה ומצוות. ולכן עתה שקבלנו עלינו עול תורה, אנו מהללים ומשבחים להשי"ת על השעבוד שבתחילה – כי הודות לשעבוד ההוא זכינו לשעבוד תורה ומצוות.